

POSTANOWIENIE

Dnia 27 listopada 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Edward Matwijów

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 27 listopada 2013 r.

sprawy **M. S.**

skazanego z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 15 maja 2013 r.,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w G. z dnia 7.02.2013 r., sygn. akt II K .../12

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. zwolnić skazanego M. S. w całości od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego,**
- 3. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. D. K. – Kancelaria Adwokacka – kwotę 442,80 (czterysta czterdzieści dwa 80/100) złotych, w tym 23% podatku VAT za sporządzenie i wniesienie kasacji.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w G., wyrokiem z dnia 7 lutego 2013 r., uznał oskarżonego M. S., w ramach zarzucanego mu czynu, za winnego tego, że:

„ 1. w dniu 12.08.2012 r. w ruchu lądowym z miejscowości R. do miejscowości Ł. kierował samochodem marki Opel Vectra będąc w stanie nietrzeźwości, tj. 1,33 mg/l alkoholu etylowego w wydychanym powietrzu, tj. przestępstwa z art. 178 a § 1

kk i za to na podstawie art. 178 a § 1 kk wymierzył mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

2. w dniu 12.08.2012 r. w Ł. na drodze nr [...], umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, w ten sposób, że kierując samochodem marki Opel Vectra w stanie nietrzeźwości (1,33 mg/l alkoholu etylowego w wydychanym powietrzu) utracił panowanie nad kierowanym pojazdem na łuku drogi uderzając w prawy krawężnik, a następnie zjechał na lewą stronę drogi, staranował płot posesji nr 42 w Ł. i spowodował wypadek w ten sposób, że potrafił cztery osoby na tej posesji, w wyniku czego na skutek odniesionych obrażeń wielonarządowych śmierć ponieśli P. S. i S. B., a obrażeń ciała w postaci wielomiejscowego złamania kości czaszki po stronie lewej, stłuczenia mózgu, złamania trzonu mostka, stłuczenia płuc, odmy opłucnowej stanowiące ciężki uszczerbek na zdrowiu pod postacią ciężkiej choroby realnie zagrażającej życiu doznała M. O., a K. C. doznała obrażeń w postaci wstrząśnienia mózgu lekkiego stopnia, ran tłuczonych głowy, złamania tylnych odcinków żeber IX i X po stronie lewej, złamania żebra VIII w części bocznej po stronie lewej, stłuczenia lewego płuca, podtorebkowego pęknięcia śledziony z krwiakiem podtorebkowym, stłuczenia nerki prawej, krwawienia do jamy otrzewnej, które naruszyły prawidłowe czynności narządów ciała na czas przekraczający siedem dni, tj. przestępstwa z art. 177 § 1 i 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 178 § 1 kk i za to na podstawie art. 177 § 2 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 178 § 1 kk wymierzył karę 8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności”.

W miejsce orzeczonych jednostkowych kar pozbawienia wolności, na podstawie art. 85 i 86 § 1 k.k., wymierzył oskarżonemu karę łączną 8 lat pozbawienia wolności z jednoczesnym zaliczeniem mu na poczet orzeczonej kary okresu rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 12 stycznia 2012 r.

Na podstawie art. 42 § 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k., orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych za czyn z pkt. 1 podpunkt 1 na okres 5 lat, natomiast za czyn z pkt. 1 podpunkt 2 na zawsze – łącznie za oba czyny na podstawie art. 90 § 2 k.k. w zw. z art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k., orzekł zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów na zawsze.

Na podstawie art. 50 k.k., Sąd orzekł podanie wyroku do publicznej wiadomości w formie jednorazowego ogłoszenia w tygodniu „P”.

W apelacji wniesionej od tego wyroku obrońca oskarżonego zarzucił:

1. obrazę prawa materialnego, tj. przepisów art. 177 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k.,
2. rażącą niewspółmierność kary polegającą na orzeczeniu wobec oskarżonego za przestępstwo z art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. kary 8 lat pozbawienia wolności.

W oparciu o podnoszone zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i przyjęcie, że oskarżony zachowaniem swoim naruszył dyspozycje przepisów art. 155 k.k. w zw. z art. 156 § 2 k.k. w zw. z art. 157 § 3 k.k. i w zw. z art. 11 § 2 k.k. i wymierzenie łagodniejszej kary, ewentualnie wymierzenie łagodniejszej kary za przypisane mu przestępstwo, bądź też uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy, wyrokiem z dnia 15 maja 2013 r., utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację obrońcy za oczywiście bezzasadną.

Kasację od tego wyroku wniósł obrońca skazanego, zarzucając rażące naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. przepisów art. 177 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k., polegającą na wadliwej wykładni znamion czynu zabronionego opisanego w w/w przepisach (punkt 1.2 wyroku Sądu pierwszej instancji), a w konsekwencji wadliwym ich zastosowaniu poprzez przyjęcie, że oskarżony wypełnił znamiona wymienionych wyżej przepisów w sytuacji, gdy z uwagi na miejsce, w którym doszło do zapoczątkowania, na szkodę pokrzywdzonych, następstw wskazanych w przepisie art. 177 § 1 i 2 k.k., na obszarze poza ruchem lądowym i braku realizacji znamienia spowodowania wypadku – czyn ten nie wypełnił znamion w/w przepisów i należało go zakwalifikować z przepisów art. 155 k.k. w zw. z art. 156 § 3 k.k. w zw. z art. 157 § 3 k.k. i w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Na podstawie tak sformułowanego zarzutu skarżący wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w P.

Prokurator w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym, przemawiającym za jej oddaleniem w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Uważna lektura materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że podnoszony przez obrońcę oskarżonego zarzut obrazy prawa materialnego, który wcześniej podnosił skarżący w apelacji, jest chybiony.

Sąd Odwoławczy aprobując ocenę prawną czynu przypisanego oskarżonemu przez Sąd I instancji, jako przestępstwo z art. 177 § 2 k.k. i art. 178a § 1 k.k., prawidłowo przyjął, że oskarżony spowodował wypadek komunikacyjny wskutek naruszenia reguł ostrożności obowiązujących w ruchu lądowym. Naruszenie przez oskarżonego tych reguł ostrożności pozostawało w ścisłym związku przyczynowym ze skutkami w postaci spowodowania śmierci dwóch osób i obrażeń ciała u dwóch innych pokrzywdzonych.

Oskarżony M. S. poruszał się drogą [...] w Ł. Nie panując nad kierownicą wskutek silnego upojenia alkoholowego wjechał swoim samochodem w osoby znajdujące się na posesji. Okoliczność, że do tragicznego skutku jazdy oskarżonego doszło na podwórku, na którym nie toczy się ruch lądowy nie podważa w niczym prawidłowej oceny prawnej jego zachowania jako przestępstwa z art. 177 § 2 k.k. i art. 178 a § 1 k.k.

Obrońca oskarżonego, stawiając zarzut obrazy prawa materialnego przez wadliwą wykładnię znamion przestępstwa wypadku drogowego, kwestionuje *de facto* ustalenia faktyczne, które nie mogą stanowić podstawy kasacji.

Obraza prawa materialnego ma miejsce wówczas, gdy stan faktyczny został ustalony w orzeczeniu prawidłowo, lecz nie zastosowano do niego właściwego przepisu.

Postępowanie kasacyjne nie jest postępowaniem ponawiającym kontrolę odwoławczą. Zarzut obrazy prawa materialnego był już podnoszony w apelacji. Stawiając ponownie ten sam zarzut, autor kasacji kwestionuje ustalenia faktyczne, które określił „naruszeniem prawa materialnego” i w ten sposób stara obejść ustawowe regulacje podstaw kasacji.

O kosztach sądowych postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k., albowiem ze względu na sytuację majątkową skazanego oraz odbywanie przezeń kary pozbawienia wolności należy przyjąć, że M. S. nie jest w stanie ich uiścić.